

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΚΑΜΠΥ, μελαγχρινή, 20 ἐτῶν. ΕΥΑ, ἑσθὴ, 25 ἐτῶν.

(Σ' ἓνα φτωχὸ καμαράκι ἢ Γκάμπυ, κάθεται μόνη καὶ διαβάζει. Ἀξάφνα μπαίνει ἡ Εὐα, πολυτελέστατα ντυμένη. Ἡ Γκάμπυ τὴν κοιτάζει ἐκπληκτικῶς. Εἶνε βράδυ. Ὅλοένα σκοτεινιάζει...)

ΕΥΑ.—Δεσποινὶς Γκάμπυ, καλησπέρα σας!

ΓΚΑΜΠΥ. (Μὲ κάλοιο διασαγμῶ). — Καλησπέρα σας.

ΕΥΑ. — Εἴμαι ἡ δεσποινὶς Εὐα Μορνά.

ΓΚΑΜΠΥ. — Ἄ!... Καθίστε, παρακαλῶ.

ΕΥΑ. — Λοιπὸν, δεσποινὶς Γκάμπυ, τ' ὄνομά μου δὲν σὰς εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστο, δὲν εἶνε ἔτσι;

ΓΚΑΜΠΥ. — Βέβαια... Ἄνιχτε σὲ μιὰ πολὺ πλουσία οἰκογένεια τῆς Γαλλίας.

ΕΥΑ. — Καὶ θὰ ξέρετε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Ὅτι... ὅτι πρόκειται ν' ἀρραβωνιαστῶ με τὸν κύριο Παῦλο ντὲ Τράνς.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δεσποινὶς Μορνά, ἐγὼ δὲν ἀνίχω στὴν ἀριστοκρατία. Θὰ σὰς μιλήσω λοιπὸν ὀρθὰ-κοριτὰ. Δὲν θ' ἀρραβωνιασθῆτε ποτὲ με τὸν κ. Παῦλο ντὲ Τράνς, γιατί εἶνε δικὸς μου ἀρραβωνιαστικὸς.

ΕΥΑ. — Ναί, μπορεί νὰ μὴν ἀρραβωνιαστῶ ποτὲ μαζί του, ἀλλὰ θὰ γίνω ὁπωσδήποτε γυναῖκα του. Οἱ ἀρραβῶνες ἄλλοποτε τὴν ἔχουν καταργηθεῖ. Θὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δὲν θὰ παντρευθῆτε ποτὲ με τὸν Παῦλο.

ΕΥΑ. — Μὲ τὸν Παῦλο! Τί οἰκειότης!... Ἐγὼ τὸν ὀνομάζω ἀκόμα κύριον ντὲ Τράνς.

ΓΚΑΜΠΥ. — Καὶ θὰ μείνῃ πάντα ἕνας κύριος γιὰ σὰς. Ἐνῶ ἐμένα εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου.

ΕΥΑ. — Δεσποινὶς Γκάμπυ, μὴ μιλάτε ἔτσι. Σχεφθῆτε καλύτερα. Εἰστε ἕνα φτωχὸ κοριτσί. Κι' ὁ Παῦλος πρέπει νὰ πάρῃ μιὰ κόρη τῆς τάξεώς του, πολὺ πλουσία, γιατί εἶνε φτωχὸς, γιατί δὲν ἔχει παρὰ τὸν τίτλο του.

ΓΚΑΜΠΥ. — Θεέ μου!... Καταλαβαίνω. Θέλετε ν' ἀγοράσετε τὸν Παῦλο. Θέλετε ν' ἀγοράσετε τὸν τίτλο του. Ἐσέξτε θὰ τὸ δώσετε τὰ ἑκατομμύριά σας κι' αὐτὸς θὰ σὰς κἀνῃ κόμισσα.

ΕΥΑ. — Ἐτοί εἶνε ὁ κόσμος σήμερα, κοριτσοί μου.

ΓΚΑΜΠΥ. — Ὁ κόσμος ὁ δικὸς σας. Ὁ κόσμος τὸν πλουσιῶν. Ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ, στὰν ἀγαποῦμε, δὲν κάνουμε ἐμπορικὸς λογαριασμοὺς. Δὲν ὑπολογίζουμε τίποτα. Δίνουμε δὴ μὰς τὴν καρδιά, δὴ μὰς τὴ ζωὴ, χωρὶς κανένα ἄλλο ἀντάλλαγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ἡ ἀγάπη, μόνον ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ δικὸς μας θησαυρὸς.

ΕΥΑ. — Εἰστε πολὺ ρομαντικῆ, δεσποινὶς. Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε παιδί τῆς μόδας.

ΓΚΑΜΠΥ. — Ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ δὲν μπορούμε ν' ἀπολουθοῦμε τὴ μόδα.

ΕΥΑ. — Τέλος πάντων... Πρέπει νὰ εἰστε λογικῆ.

ΓΚΑΜΠΥ. — Τί θέλετε νὰ πῆτε; Τί πρέπει δηλαδὴ νὰ κάνω γιὰ νὰ εἶμαι λογικῆ; Πρέπει νὰ πάρω ν' ἀγαπῶ τὸν Παῦλο; Αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε; Ἡρῆσθε λοιπὸν στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ μοῦ ἀπαράξετε τὴν καρδιά;

ΕΥΑ. — Ἀκούστε, μικροῦλά μου. Δὲν ἤρθα ἐδῶ ὡς ἀντίζηλος. Ἡρῆσα ἀπλῶς γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Παύλου, πρέπει νὰ τὸν ἀφήσετε ἐλευθέρου νὰ παντρευθῆ μαζί μου. Αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ δικὸν μου συμφέρον.

ΓΚΑΜΠΥ. — Τὸν ἀγαπῶ πολὺ καὶ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς τρελλά.

ΕΥΑ. — Τί σημασία ἔχει αὐτὸ;... Δὲν ζεῖ ἡ ἀγάπη, κόρη μου, χωρὶς χημάτα. Ὁ Παῦλος θὰ εὐτυχίσῃ μαζί μου. Ὁ πατέρας μου σκεπτεται νὰ τὸν πᾶρῃ διευθύντῃ τῆς ἐπιχειρήσεως του. Θὰ ἔχη ἔτσι ἄφθονα χρήματα στὰ χεῖρά του, θὰ ζῆ ἔξυγναστα, τρισευχισμένα...

ΓΚΑΜΠΥ. — Καὶ τὴν ἀγάπην τὴ δικὴν μου δὲν τὴ λογαριάζετε;

ΕΥΑ. — Ἡ ἀγάπη... Εἶνε ὁρατὸ πρόγμα βέβαια ἡ ἀγάπη. Ἀλλὰ γιὰ σχεφθῆτε... Ἄν παντρευθεῖτε με τὸν Παῦλο, θὰ τὸν καταδικάσετε σ' αἰωνία δυστυχία. Κι' ἡ φτώχεια, ὅπως σὰς εἶπα, διώχνει τὴν ἀγάπην. Θὰ μὲ θυμῆτε μιὰ μέρα. Δὲν χορταίνει κανεὶς νὰ σὸς με τὰ φίλά. Κι' ὅταν θῶρθον καὶ τὰ παιδιὰ, θ' ἀρχίσῃ ἡ γριζνία, ἡ ἀπογοήτευσ, ἡ μετανόια. Ναί, θὰ μετανιώσετε γιατί τὸν παντρευθήκατε. Θὰ βλαστημάτε τὴν ὥρα ποὺ γνωριστήκατε κι' ἀγαπηθήκατε.

ΓΚΑΜΠΥ. — Θεέ μου!... Γιατί μοῦ τὰ λέτε δι' αὐτὰ;

ΕΥΑ. — Ναί... ναί... Καὶ τότε θ' ἀρχίσῃ ἡ κόρη νὰ σὸς βασανίη. Θὰ ὑποφέρετε πολὺ ὅταν θὰ σκέφτεστε πὼς γιὰ νὰ μὴ θελήσετε νὰ θυσιασθῆτε στὰν ἕναν ἀκόμα καιρὸς, θυσιάσατε καὶ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Παύλου.

ΓΚΑΜΠΥ. — Ὅχι... Ὅχι... Δὲν θὰ γίνῃ ἔτσι ὅπως λέτε...

ΕΥΑ. — Καὶ πολὺ χειρότερα ἀκόμα. Τώρα εἰστε μεθυσμένοι ἀπὸ ἀγάπην κι' οἱ δύο σας. Πλάθετε γλυκὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Σὰς φαίνονται διὰ ῥόδινα. Ἀλλὰ πῶ ὕστερα, θὰ δῆτε πόσο ἔχω δίκην. Ἄν ἀγαπᾶτε ἀληθινὰ τὸν Παῦλο, μὴ τὸν θυσιάσετε. Θυσιασθῆτε ἐσεῖς.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΓΚΑΜΠΥ. — Τὸν ἀγαπῶ ὅπως ποτὲ καμμιά γυναῖκα δὲν ἀγάπησε στὸν κόσμο.

ΕΥΑ. — Δώστε του λοιπὸν τὴν ἐλευθερία του. Ὁ Παῦλος ἀρνείται νὰ παντρευθῆ μαζί μου, γιατί εἶνε δεμένος μαζί σας. Δώστε του πίσω τὸν λόγο του.

ΓΚΑΜΠΥ. (ἀναστενάζοντας). — Μὲ τί πρόφασιν;

ΕΥΑ. — Πέστε του ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶτε πιά.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δὲν θὰ με πι-

στέμῃ.

ΕΥΑ. — Τότε... ἀκούστε. Πρέπει νὰ νομίσῃ ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλον. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὰ διορθώσω ὅλα. Στὰ ἐργαστήσια τοῦ πατέρα μου ἐργάζονται πολὺ καλοὶ νέοι. Ἐγὼ θὰ σὰς προκρίσω καὶ θὰ σὰς παντρεύω μ' ἓνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους. Ἐτοί θὰ νομίσῃ ὁ Παῦλος ὅτι ἐρωτευθήκατε ἓνα ἄλλον, ὅτι προτιμᾶτε ἓνα ἄλλον γιὰ σὺνίζην σας. Ἐτοί πρέπει νὰ γίνῃ. Θὰ σὰς προκρίσω γενναία. Καὶ θὰ σὰς δώσω πολλὰ-πολλὰ δῶρα.

ΓΚΑΜΠΥ. (πολὺ ταραγμένη). — Θεέ μου! Πὼς τοῖμάτε!... Μοῦ προτείνετε νὰ πάρω ἓνα ἄλλον, ἐνῶ ἀγαπῶ τὸν Παῦλο; Καὶ μοῦ προτείνετε πρόξιν... δῶρα!... Ἐ, λοιπὸν, δεσποινὶς ἑκατομμυριούχος, ἐγὼ δὲν τίς δέχομαι τέτοιος ἀνορθολογισμὸς. Δὲν πονῶ ἐγὼ τὴν ἀγάπην μου. Μπορῶ νὰ θυσιασθῶ, ἀλλὰ δὲν πληρώνωμαι. Ἀκούτε;

ΕΥΑ. — Ἄν ἀγαπᾶτε τὸν Παῦλο, θὰ τὸ κἀμετε.

ΓΚΑΜΠΥ. — Τὸν ἀγαπῶ τόσο, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν. Κι' ὅμως δέχομαι νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν εὐτυχία του. Μὰ δὲν πουλέμα. Δὲν πουλέμα. (Πλησιάζει σ' ἓνα μικρὸ γραφεῖο, ἀνοίγει ἓνα συρτάρι, παίρνει κατὰ με προσοχῆ καὶ τὸ κρύβει κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά τῆς). Καταλαβαίνω. Εἴμαι ἓνα ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Παύλου... Θὰ φύγω ἀπὸ τὴ μέση...

ΕΥΑ. — Ἐπὶ τέλος! Δὲν σὰς ἀναγκάζω νὰ παντρευθῆτε μ' ἓνα ἄλλον ἀφοῦ δὲν θέλετε. Θὰ σὰς δώσω ὅμως ὅσα χημάτα μοῦ ζητήσετε.

ΓΚΑΜΠΥ. — Σὰς εἶπα: Δὲν πουλέμα. Εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσω τὸ αἷμα μου, τὴ ζωὴν μου, γιὰ τὸν Παῦλο; Τὰ δίνω. (Κλαίει). Καὶ τώρα πηγαίνετε, πηγαίνετε, δεσποινὶς.

ΕΥΑ. — Εὐχαριστῶ... Εὐχαριστῶ... Ἐπιτρέψτε μου τοῖς χεῖράς μου νὰ σὰς δώσω ἓνα δῶρο. (Βγαίνει ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς ἓνα διαμαντεῖο βραχιόλι καὶ τὸ προσφέρει στὴ Γκάμπυ).

ΓΚΑΜΠΥ. — Ὅχι, ὄχι. Δὲν ταιριάζει σὲ μιὰ φτωχὴ δακτυλογράφου σὰν ἐμένα, ἓνα τόσο πολυτίμου κόσμημα. Πηγαίνετε. Ἀπὸ αἶθρο ὁ Παῦλος θάναε δικὸς σας.

ΕΥΑ. — Δὲν θέλω νὰ μᾶθῃ τί ἤρθα ἐδῶ.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δὲν θὰ τὸ μᾶθῃ ποτὲ.

(Ἡ Εὐα φεύγει).

ΓΚΑΜΠΥ. (μόνη). — Ἐτοί λοιπὸν; Πρέπει νὰ λείψω ἐγὼ ἀπ' τὴ μέση. Πρέπει ὁ Παῦλος νὰ ξαναγοισθῇ στὰ πλοῦτη, στὴν πολυτέλεια, στὴν ἀνετη ζωὴ. (Βγαίνει κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά τῆς ἓνα περιώροφο). Ἐστὼ... Αὐτὸ ἐδῶ θὰ τὰ διορθώσω ἕλα. Κι' ὁ Παῦλος δὲν θὰ μανθῆ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Θὰ νομίσῃ πὼς, καθὼς περιεργάζομαι τὸν περιώροφο, πῆρε φρωτιά καὶ με σκότωσε. Ἡ Εὐα δὲν θὰ πῆ ἐπίσης τίποτα. Δὲν τὴ συμφέρει. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ λείψω ἐγὼ. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζήσω χωρὶς ἐκεῖνον. Θεέ μου, συχώρεσέ με... (Ἀνοίγει τὰ στήθη τῆς, παίρνει τὸ περιώροφο ἀπ' τὸ τραπέζι, ὅπου τὸ εἶχε ἀφήσει, στηρίζει τὴν κἀνήν του ἀριστερὸ μέρος καὶ τραβᾷ τὴ σκανδάλην. Τὸ ὄπλο ὅμως δὲν ἐκπυροσοκροεῖ. Τὴ στιγμῆ αὐτῆ μπαίνει ἑξάφνα μέσα ἡ Εὐα. Βλέπει τὴν Γκάμπυ, τρέχει καὶ τῆς παίρνει διὰ τῆς βίας τὸ περιώροφο ἀπὸ τὰ χεῖρά).

ΓΚΑΜΠΥ. — Γιατί δὲν μ' ἀφίνετε νὰ πεθάνω; Εἴχασα τὴν τσάντα μου καὶ ξαναῆλθα νὰ τὴν πάρω.

ΕΥΑ. — Ἐτοί ἔπρεπε νὰ γίνῃ...

ΕΥΑ. — Ὅχι, ὄχι!... Δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ. Φαντάζεσαι λοιπὸν πὼς μπορῶ νὰ δεχθῶ μιὰ εὐτυχία ποὺ θὰ τὴν πληρώνω ἐδῶ με τὸ αἷμα σου; Μὲ νίκησες, Γκάμπυ. Δὲν φανταζοῦμαι ποτὲ μέτρι ποιῶ βαθμῶν μπορεῖ νὰ γτάσῃ ἡ αὐτοθυσία μιὰς καρδιάς ποὺ ἀγαπᾶει. Συχώρεσέ με!... Δὲν θὰ σὲ χωρίσω τίποτα πιά ἀπὸ τὸν Παῦλο.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δὲν θέλω νὰ γίνω αἷμα νὰ μείνῃ φτωχὸς ὁ Παῦλος σ' ἄλη του τὴ ζωὴ.

ΕΥΑ. — Δὲν θὰ μείνῃ φτωχὸς. Ἐγὼ θὰ σὰς προκρίσω.

ΓΚΑΜΠΥ. — Δὲν θέλω ἐλεημοσύνη, δεσποινὶς Εὐα.

ΕΥΑ. — Μὴ μοῦ μιλάς ἔτσι, Γκάμπυ... Μ' ἔκανες νὰ γίνω καλότερη, μ' ἔκανες νὰ νοιώσω τί θὰ πῆ ἀληθινῆ ἀγάπη. Σὲ παρακαλῶ, δέξου νὰ γίνῃς φίλη μου. Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ εὐτυχισμένη μαζί με τὸν Παῦλο.

ΓΚΑΜΠΥ. (ξεσπάζοντας σὲ κλάματα). — Εὐχαριστῶ!... Σ' εὐχαριστῶ, Εὐα!...

ΕΥΑ. (ἀνοίγοντας τὴν ἀγκυλιά τῆς). — Δὲν ἔχω ἀδελφῆ. Γκάμπυ, γίνε ἐσὺ ἡ ἀδελφοῦλά μου.

ΓΚΑΜΠΥ. (πέφτει κλαίοντας στὴν ἀγκυλιά τῆς Εὐας). — Εὐχαριστῶ!... Εὐχαριστῶ!...

ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΙ

ΓΚΑΜΠΥ.—Θεέ μου, συχώρεσέ με!...